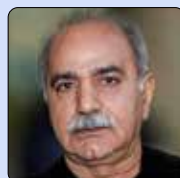

برش های کوتاه ^{ماهنامه سینمایی}

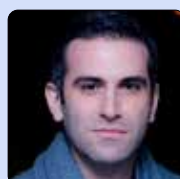
سال دوم - شماره چهارم - آبان ۱۳۹۹ - قیمت: ۱۲۰۰۰ تومان

ویژه بهترین بازیگران مرد دهه نود سینمای ایران

■ باتشکر از همراهی:

جبار آذین، محسن آزاددل، ایمان آینه دار، پاشا ابراهیمی، سعید احمدی پویا، جلیل اکبری صحت، نزهت بادی، محمد پور صادقی، امیر حسین تاجبخش، جابر تواضعی، شهرام جعفری نژاد، مصطفی جلالی فخر، عزیزا... حاجی مشهدی، شادی حاجی مشهدی، فائز حسینی، مهرزاد دانش، رضا درستکار، رها روزبهان، حمید سلجوقی، محمدحسین سیفی، رامتین شهبازی، وحید فرازان، سیدحسام فروزان، نسیم قاضی زاده، سیدآریا قریشی، سهیلا قوسی، مونا کریمی، علیرضا جمیع، زرنوش محمدی، مصطفی محمودی، حامد مقدم، احسان ناظم بکایی، انسیه نجفی، امید نجوان، امیررضا نوری پرتو، شبیر نعلبندیان، علی نعیمی و سعیده نیک اختر.

با یادداشتی هایی از:

- ✓ مجتبی اردشیری
- ✓ نیما بهدادی مهر
- ✓ مهدی تیموری
- ✓ فرهاد خالدی نیک
- ✓ احمد شاهوند
- ✓ سیدرضا صائی
- ✓ سیدجواد صفوی
- ✓ ایمان عظیمی
- ✓ علی اصغر کشانی
- ✓ مازیار معاونی
- ✓ محسن منوچهری
- ✓ امیرعلی نصیری

معرفی ده بازیگر مرد برتر دهه نود سینمای ایران
به انتخاب **پنجاه** نویسنده و منتقد

- ✓ برگزاری ورکشاپ های تخصصی دکوراتوری کیک
- ✓ برگزاری کلاس های مجازی قنادی
- ✓ ارائه آموزش های ویدئویی رایگان قنادی و آشپزی
- ✓ طراحی و اجرای کیک های خاص
- ✓ آموزش نقاشی روی فوندانت

دانلود نسخه الکترونیکی شماره های گذشته

ماهنامه سیخایی بُرش های کوتاه

از طریق:

وبسایت ماهنامه

www.ShortCutsMag.ir

وبسایت جار

www.Jaaar.com

وبسایت فیدیبو

www.fidibo.com

دود از کدام گنده بلند می شود؟

مروری گذرا بر بهترین بازیگران مرد سه دهه گذشته: ۶۰ و ۷۰ / احمد شاهوند

بهترین بازیگران مرد دهه نود سیخای ایران به انتخاب ۵۰ نویسنده و منتقد

بهترین بازیگران مرد (نقش اصلی و مکمل) دهه نود به تفکیک سال

فکاهی به ده بازیگر مرد برتر دهه نود

پدیده ای در اوج (نوید محمدزاده)

فرهاد خالیدی نیک

«رنجور» و «نافذ» همچون چشمان دلکش مرد تکیده (پیمان معادی)

مهدی تیموری

سیمای مردی در دور دست (شهاب حسینی)

امیر علی نصیری

این کله شق دوست داشتی (هادی حجازی فر)

مازیار معاونی

بازیگر دو زیست! (جواد عزتی)

سیدرضا صائمی

ساکن قلعه پرتغالی ها (حامد بهداد)

ایمان عظیمی

بی ریایی و سادگی (رضا عطاران)

نیما بهدادی مهر

در بر گرفتن نقش (فرهاد اصلانی)

سید جواد صفوی

ستاره نوظهور دهه ۹۰ با قابلیت هایی مثال زدنی (امیر جدیدی)

مجتبی اردشیری

همه فن حریف (امین حیایی)

علی اصغر کشانی

جوانان دیروزی و میانسالان امروزی

نگاهی گذرا به دو دهه بازیگری بهرام رادان، حامد بهداد، شهاب حسینی، محمدرضا گلزار و ... ۳۸

محسن منوچهری

ماهانامه سیخایی

بُرش های کوتاه

شماره چهارم - آبان ۱۳۹۹

صاحب امتیاز، مدیر مسئول و سردبیر:
احمد شاهوند

تحریریه:

مجتبی اردشیری، نیما بهدادی مهر، مهدی تیموری، فرهاد خالیدی نیک، سیدرضا صائمی، سید جواد صفوی، ایمان عظیمی، علی اصغر کشانی، مازیار معاونی، محسن منوچهری و امیر علی نصیری.

با تشکر از همراهی:

جبار آذین، محسن آزاددل، ایمان آیینه دار، پاشا ابراهیمی، سعید احمدی پویا، جلیل اکبری صحت، نزهت بادی، محمد پورصادقی، امیرحسین تاجبخش، جابر تواضعی، شهرام جعفری نژاد، مصطفی جلالی فخر، عزیزا... حاجی مشهدی، شادی

عکس ها:

حبیب مجیدی، مهدی طهماسبی، مریم رضوی، آزاده امیرخان، فریال نهالی، ریحانه فرج الهی، آرشا عقیقی، نسیم یوسفی، نازی خوش اخلاق

طراحی و صفحه آرایی:

وکتور گرافیک (اینستاگرام: Vector_Graphic)

وب سایت:

www.shortcutsmag.ir

شبکه های مجازی (تلگرام و اینستاگرام):

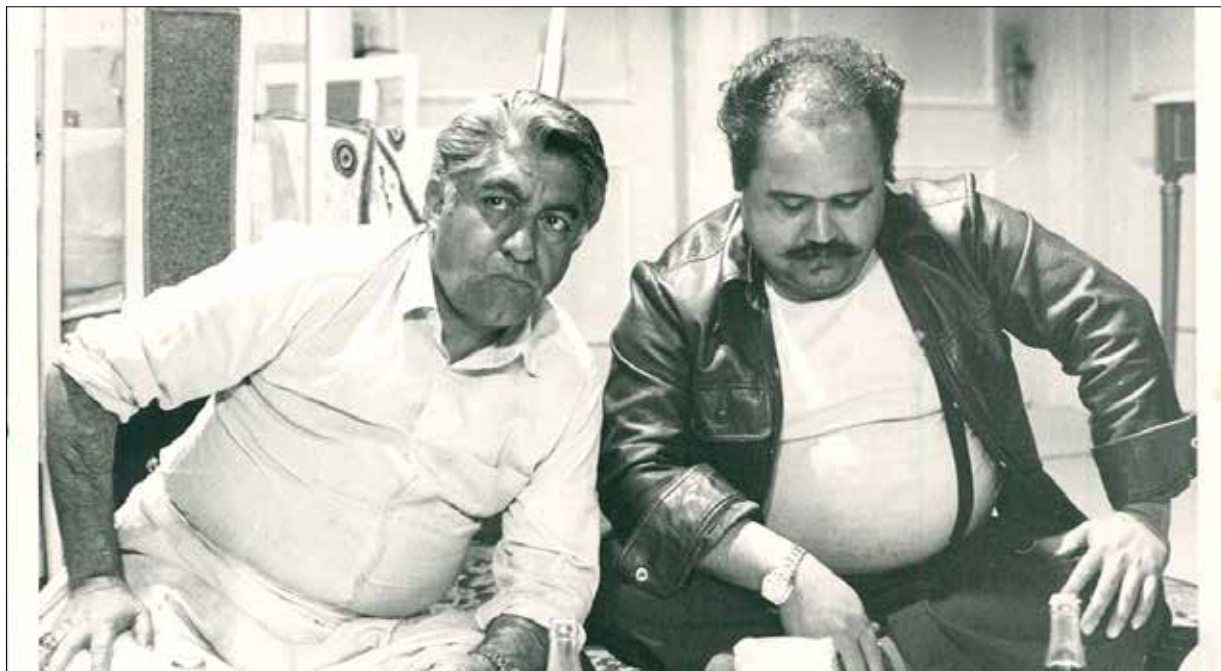
@shortcutsmag

چاپ: کهن

نشانی: کرج، شهرک بانک کشاورزی، ابن سینا ۱۴، مجتمع

سپهر، واحد ۸

تلفن تماس: ۰۲۶ - ۳۴۵۲۹۰۳۵

اکبر عابدی و عزت... انتظامی (اجاره نشین ها، ۱۳۶۵)

دود از کدام گنده بلند می شود؟ مروری گنابریترین بازیگران مرد سه دهه گذشته: ۶۰، ۷۰ و ۸۰

احمد شاهوند

ویژه نامه بازیگری دهه نود (این شماره: بازیگرهای مرد) بهانه‌ای شد تا نگاهی گذرا به بازیگران برتر سه دهه شصت، هفتاد و هشتاد شمسی بیاندازیم. خواندنش خالی از لطف نخواهد بود
نکته: معیار ما برای تفکیک فیلم‌ها در دهه‌های مختلف، تاریخ اکران فیلم‌هاست.

دهه شصت (۱۳۶۰-۱۳۶۹)

بازیگری در سینما در دهه شصت در دستان قدرتمندانی چون عزت... انتظامی و علی نصیریان بود. عزت... انتظامی با گزیده کاری‌اش نهایتاً در دهه شصت در هشت فیلم ظاهر شد که در نیمی از آن‌ها درخشان بود. از جمله این فیلم‌ها می‌توان به آثاری چون «حاجی و اشنگتن» (البته این فیلم در دهه هفتاد و در سال ۱۳۷۷ در سینماها به نمایش درآمد)، «اجاره نشین‌ها»، «کمال الملک»، «هامون»، «گراند سینما»، «شیر سنگی»، «در مسیر تندباد» و... اشاره کرد. که در این میان تنها سیمرغ بلورین بهترین بازیگر نقش اول مرد هفتمین جشنواره فیلم فجر برای بازی در «گراند سینما» نصیب انتظامی شد.

علی نصیریان اما پرکارتر بود و طی دهه شصت در پانزده فیلم ایفای نقش کرد و در نیمی از آن‌ها توان بازیگری‌اش را به رخ همگان کشید. از این آثار می‌توان فیلم‌های «جایزه»، «جاده‌های سرد»، «کفش‌های

میرزانوروز»، «ترنج»، «تاخدا خورشید»، «دزد و نویسنده»، «سال‌های خاکستر» و... را نام برد. از دیگر بازیگرانی که توانستند عنوان یکی از بهترین بازیگران دهه شصت را کسب کنند، می‌توان به چهره‌هایی چون اکبر عابدی، جمشید مشایخی، فرامرز قریبیان، هادی اسلامی، خسرو شکیبایی و حمید جبلی اشاره کرد.

جمشید مشایخی دیگر بازیگر قدرتمند و پرکار سینمای قبل از انقلاب، دهه شصت را هم پرکار بود. او در این دهه در بیش از بیست و پنج فیلم سینمایی نقش آفرینی کرد اما بازی‌های ماندگارش به زور به عدد پنج می‌رسد. مشایخی در فیلم‌هایی چون «کمال الملک» و «گل‌های داودی» (که هر دو منجر به کسب جایزه از سومین دوره جشنواره فیلم فجر شد)، «سرب» (بار دیگر نقش آفرینی در فیلمی از مسعود کیمیایی حدود بیست سال پس از «قیصر»، «گمشده»، «آوار» و «پدربزرگ» بالاتر از حد متوسط ظاهر شد.

اکبر عابدی که از اوایل دهه شصت از تلویزیون به سینما راه پیدا کرد، خیلی زود موفق شد نام خود را به عنوان یکی از بهترین‌های دهه شصت ثبت کند. نقش آفرینی درخشان و متفاوت او در فیلم‌هایی چون «اجاره نشین‌ها»، «دزد عروسک‌ها»، «مادر»، «ای ایران» گواهی است بر این مدعا.

خسرو شکیبایی که بازی در سینما را از همان سال اول دهه شصت آغاز کرد اما هشت سال زمان برد تا بدرخشد. او با حضوری کوتاه در فیلم «خط قرمز» (مسعود کیمیایی) در سال ۱۳۶۱ و سپس نقش آفرینی در فیلم‌هایی چون «دادشاه»، «ترن»، «ابطه»، «شکار»، «دزد و نویسنده» و... سرانجام با بازی درخشان در فیلم «هامون» موفق شد ره صدساله برود و سیمرغ بلورین جشنواره هشتم فیلم فجر را از آن خود کند.

فرامرز قریبیان که اواسط دهه پنجاه با «گوزن‌ها» شناخته شده بود، یکی دیگر از پرکارترین بازیگران دهه شصت سینمای ایران بود. او در این دهه در بیش از

هجده فیلم سینمایی ظاهر شد که از این میان موفق به کسب سیمرغ بلورین بهترین بازیگر جشنواره ششم فیلم فجر برای بازی در فیلم «ترن» شد. از دیگر بازی‌های درخشان او می‌توان به فیلم‌هایی چون «ریشه در خون»، «سناتور»، «آوار»، «گردباد»، «کافی مانگا» و... اشاره کرد.

محمدعلی کشاورز هم در دهه شصت در بیش از چهارده فیلم سینمایی نقش آفرینی کرد. حضور درخشان او در فیلم «مادر» در دهه شصت ماندگار شده است. ضمن اینکه بازی او در فیلم‌های «مردی که موش شد»، «برزخی‌ها»، «کمال الملک»، «کفش‌های

میرزانوروز» درجه یک و دیدنی است. حجم بیشتر فعالیت سینمایی هادی اسلامی در دهه شصت بود و او مردامه سال ۱۳۷۲ گذشت. اسلامی فعالیت سینمایی‌اش را اواخر دهه پنجاه آغاز کرد و در دهه شصت چند نقش آفرینی ماندگار از خودش به یادگار گذاشت: «سرب»، «توبوس» (منجر به کسب سیمرغ بلورین جشنواره فیلم فجر شد)، «آوار»، «معمما»، «خواستگاری»، «دل نمک» و...

داریوش ارجمند با «تاخدا خورشید» ناصر تقوایی به شهرت و جایزه جشنواره فیلم فجر رسید و در دهه شصت سه بازی موفق و ماندگار در فیلم‌های «پاییزان»، «کشتی آنجلیکا» و «جستجوگر» از خودش به جا گذاشت.

سعید پورصمیمی که با «تاخدا خورشید» درخشید و در «تحفه‌ها» هم این درخشش را ادامه داد و با «پرده آخر» که سال ۱۳۶۹ تولید شد و در سال ۱۳۷۰ (ابتدای دهه هفتاد) اکران شد، دهه موفق را پشت سر گذاشت. او در هر سه فیلم مذکور، نقش مکمل داشت و برای هر سه نقش سه جایزه از سه دوره برگزاری جشنواره فیلم فجر گرفت و در این زمینه رکورددار شد. پورصمیمی در دهه شصت در دو فیلم عهده دار نقش اصلی بود: «تا غروب» و «هی جو» که نتوانست به اندازه آن‌ها سه فیلم بدرخشد. از حیث ایفای نقش مکمل، حمید جبلی در دهه

همه این اتفاق‌ها در نیمه اول دهه هفتاد افتاد و در نیمه دوم خبر چندی از آقای بازیگر نبود!

رضا کیانیان که اواخر دهه شصت کارش را با سینما آغاز کرد، کمی طول کشید تا بتواند شایستگی هایش را به نمایش بگذارد. در سال ۱۳۷۳ او با حضور در دو فیلم «کیمیا» و «درد مشترک» بالاتر از سطح متوسط نشان داد و با «سینما سیماست» موفق بود اما همه چیز از بازی در نقش سلحشور فیلم «آژانس شیشه‌ای» شروع شد. یک نقش آفرینی معرکه و درجه یک که به حق سیمیرغ بلورین نقش مکمل را برایش به ارمغان آورد. کیانیان در «روبان قرمز» فیلم دیگری از ابراهیم حاتمی کیان نقش سختی بر عهده داشت که به خوبی از پس آن برآمد. دو حضور کوتاه در دو فیلم «سلطان» و «بوی کافور عطر یاس» از دیگر موفقیت‌های کیانیان در دهه هفتاد بود.

فرامرز قریبیان که دهه شصت را حسابی پرکار بود، در دهه هفتاد هم ظاهراً هیچ پیشنهادی را رد نکرد. او در بیش از بیست فیلم حضور پیدا کرد و البته شاید نقش آفرینی‌های ماندگارش از تعداد انگشتان یک دست فراتر نرفت که همین تعداد اندک هم برایش دو سیمیرغ بلورین به همراه داشت: «بندرمه آلود» و «مرد بارانی». البته بازی قریبیان در «ردپای گرگ» و «هی خواهم زنده بمانم» هم دست کمی از دو فیلم فوق نداشت که متأسفانه شاید صلاح بود که دیده نشود!

محمدرضا فروتن را که کشف کیومرث پوراحمد بود، مسعود کیمیایی در سریع‌ترین شکل ممکن به سینما معرفی کرد. فروتن قبل از اینکه با «مرسدس» کیمیایی در سینما به شهرت برسد و در جشنواره فیلم فجر نامزد دریافت جایزه هم شود در دو سه فیلم سینمایی حضوری کوتاه و البته خنثی داشت. فروتن پس از «مرسدس» با «قرمز» فریدون جیرانی سیمیرغ بلورین را از آن خود کرد و در «دوزن» و «متولد ماه مهر» هم حضوری موفق داشت. او در دهه هفتاد در دو فیلم دیگر از کیمیایی هم بازی کرد: «فریاد» و «اعتراض».

فریبرز عرب‌نیا که دو سه سالی زودتر از فروتن وارد سینما شده و موفق به نمایش توانایی هایش نشده بود («مسافران»، «سال‌های بی‌قراری»، «کاکادو»، «هن زمین را دوست دارم»)، با «ضیافت» مسعود کیمیایی به شهرت رسید و پس از آن با «سلطان» درخشید. حضور در چند فیلم حادثه‌ای و اکشن («بالاتر از

نقش آفرینی اش خویش در فیلم «شکار» اشاره کرد. به دیگر بازیگرانی که در دهه شصت بازی‌های نسبتاً خوبی را در کارنامه‌شان ثبت کردند می‌توان به **پرویز پورحسینی**، **امین تارخ**، **جهانگیر الماسی** و **فرامرز صدیقی** (با شاه‌نقشش در فیلم «دندان مار» مسعود کیمیایی) اشاره کرد.

دهه هفتاد (۱۳۷۹-۱۳۷۰)

پرویز پرستویی با نقش آفرینی در دوازده فیلم که از این میان حداقل شش بازی به یادماندنی در کارنامه‌اش ثبت شده عنوان بهترین بازیگر دهه هفتاد را از آن خود کرده است. او ترکیب متنوع و متفاوتی از نقش‌ها را بر عهده داشت که به بهترین شکل ممکن آن‌ها را ایفا کرد. از کمدی‌های «لیلی با من است»، «مرد عوضی»، «مومیایی ۳» و «شوخی» تا درام‌های اجتماعی «آژانس شیشه‌ای» و «آدم برفی» و فیلم متفاوت «روبان قرمز». او در همه این فیلم‌ها عالی بود و درجه یک که برای بازی در «لیلی با من است» دیلم افتخار و برای «آژانس شیشه‌ای» سیمیرغ بلورین چهاردهمین و شانزدهمین جشنواره فیلم فجر را به دست آورد.

خسرو شکیبایی هم در دهه هفتاد پا به پای پرستویی آمد و بیش از پنج بازی ماندگار از خودش به یادگار گذاشت. از نقش منفی در فیلم‌های «سارا» و «عاشقانه» گرفته تا حضوری گرم و مثبت در فیلم‌هایی چون «یکبار برای همیشه»، «پری» و «میکس» و گل سرسید کارنامه‌اش ساخته احمدرضا درویش: «کیمیا» که سیمیرغ بلورین سیزدهمین جشنواره فیلم فجر را برایش به ارمغان آورد.

عزت‌ا... انتظامی که از حضورش در فیلم «گاو» (۱۳۴۸) تا دهه هفتاد همچنان یکی از بهترین بازیگران تاریخ سینمای ایران بود، در دهه هفتاد هم سعی کرد جایگاهش را حفظ کند. او اوایل دهه هفتاد را با سه بازی بشدت متفاوت از یکدیگر آغاز کرد: «بانو»، «ناصرالدین شاه اکتر سینما» و «خانه خلوت» که برای دو فیلم آخر در دهمین جشنواره فیلم فجر از اون تقدیر شد. فیلم «بانو» ساخته داریوش مهرجویی قبل از حضور در دهمین دوره جشنواره فیلم فجر به محاق توقیف رفت و در سال ۱۳۷۶ اکران عمومی شد. انتظامی با فیلم «روز فرشته» سیمیرغ بلورین را از آن خود کرد و در «روسی آبی» هم ماندگار ظاهر شد.

شصت رکورددار است. او در یازده فیلم نقش مکمل بازی کرد و با توجه به تنوع و تفاوت نقش‌ها، بازی‌های ماندگاری از خودش به یادگار گذاشت. از این میان می‌توان به فیلم‌هایی چون «تحفه‌ها»، «جاده‌های سرد»، «شیرک»، «مادر»، «ای ایران»، «خط پایان» و ... اشاره کرد.

مهدی هاشمی که در اوایل دهه شصت در تلویزیون با «سلطان و شبان» مطرح شده بود، در نیمه دوم دهه شصت در سینما موفقیت نسبی را به دست آورد. بازی او در فیلم‌های «خارج از محدوده»، «بگذار زندگی کنم» (پرفروش‌ترین فیلم شهرستان هادر سال اکران) و «زردقناری» همچنان دیدنی است.

جمشید هاشم پور در دهه شصت پای ثابت تیم بازیگری فیلم‌های اکشن بود و این ثبات را در دهه هفتاد هم حفظ کرد. هر فیلمی با بازی او در شهرستان‌ها پرفروش می‌شد و تهیه‌کننده‌های سینمای بدنه برای حضور او در فیلم‌هایشان لحظه شماری می‌کردند. در این میان اما علی‌حاتمی در فیلم «مادر» با اینکه شمایل هاشم پور را حفظ کرده بود، اما چهره دیگری از توانایی‌های او را به نمایش گذاشت. همان کاری که کیانوش عیاری در «روز باشکوه» با جمشید هاشم پور کرد. البته شاید برای اولین بار این مسعود کیمیایی بود که در فیلم «تیغ و ابریشم» معرف حضور هاشم پور با سر تراشیده به سینمای ایران بود.

سعید راد که یکی از بازیگران درجه یک سینمای قبل از انقلاب بود سه چهار سال اول دهه شصت را در سینمای ایران فعالیت کرد که از مهم‌ترین فیلم‌های آن سال‌ها می‌توان به «عقاب‌ها» و «خط قرمز» اشاره کرد. او از سال ۱۳۶۶ تا سال ۱۳۸۲ به مدت شانزده سال از سینمای ایران دور بود.

بیژن امکانیان جوان اول سینمای ایران در دهه شصت بود. فیلم‌های «گل‌های داودی» و «دبیرستان» از فیلم‌های پرفروش آن دوران با بازی او بودند.

علیرضا خمسه و **ایرج طهماسب** هم از نیمه‌های دهه شصت آغاز کردند و در دو فیلم هم به اتفاق بازی کردند: «زیر بام‌های شهر» و «روز باشکوه»!

پرویز پرستویی که در دومین سال برگزاری جشنواره فیلم فجر برای بازی اش در فیلم «دیار عاشقان» جایزه بهترین بازیگر مرد را از آن خود کرد، در دهه شصت با اینکه در سه فیلم دیگر ظاهر شد اما شاید تنها بتوان به

پرویز پرستویی (آژانس شیشه‌ای، ۱۳۷۶)

خسرو شکیبایی (هامون، ۱۳۶۸)

فرامرز قریبیان (ردپای گرگ، ۱۳۷۱)

داریوش ارجمند (ناخدا خورشید، ۱۳۶۵)

شهاب حسینی (درباره الی ...، ۱۳۸۷)

حمید فرخ نژاد (چهارشنبه سوری، ۱۳۸۴)

درخشانی منجر نشد. **خسرو** شکیبایی دهه هشتاد را با نقش سخت فیلم «کاغذ بی خط» ناصر تقوایی آغاز کرد. او برای «سالاد فصل» سیمرغ بلورین جشنواره فیلم فجر را گرفت و نقش آفرینی اش در فیلم «چه کسی امیر را کشت؟» تحسین همگان را برانگیخت. شکیبایی همچنین موفق شد دو بازی ماندگار در دو فیلم از مسعود کیمیایی ثبت کند: «حکم» و «رئیس». نقش آفرینی تحسین برانگیز او در اپیزود سوم «ستاره‌ها» با نام «ستاره بود» و همچنین حضور دلنشین او در فیلم‌های «توبوس شب»، «دست‌های خالی» و «دل شکسته» در سال‌های واپسین زندگی، کارنامه اش را درخشان تر کرد.

رضا کیانیان در دهه هشتاد هم موفق بود و شایسته تحسین. از نقش کوتاهش در «سگ کشی» که گذریم، او با نقش آفرینی استادانه اش در فیلم «خانه‌ای روی آب» سیمرغ بلورین را به دست آورد و بعد از آن تمام سعی اش این بود که در نقش‌های متفاوت و سخت ظاهر شود و توانایی هایش را بسنجد. او، هم در فیلم‌های کم‌مدی ظاهر شد: «تیش زنبور» و «همیشه پای یک زن در میان است»، هم در فیلم‌های جدی ایفاگر نقش‌هایی شوخ و شنگ بود: «فرش باد» و «یک تکه نان» و هم در درام‌های عاشقانه بازی کرد: «ماهی‌ها عاشق می‌شوند» و «باغ فردوس پنج بعد از ظهر» و البته او یک پای ثابت فیلم‌های فرمان آرا هم بود: «یک بوس کوچولو» و «خاک آشنا». حضور در نقشی منفی در فیلم «راه آبی ابریشم» پایانی بود بر پرونده نقش آفرینی‌های متفاوت و متنوع او در دهه هشتاد.

حمید فرخ نژاد که دهه هفتاد را با بازی درخشانش در «عروس آتش» به پایان رسانده بود، دهه هشتاد را سه بازی ماندگار در دو فیلم از ابراهیم حاتمی کیا و یک فیلم اصغر فرهادی ثبت کرد: «ارتفاع پست»، «به رنگ ارغوان» و «چهارشنبه سوری». نقش آفرینی درجه یکش در کم‌مدی تلخ «آتشکار» همچنان یکی از بهترین‌های کارنامه بازیگری اوست. نکته جالب اینجاست که او برای بازی در فیلمی دیگر، آن هم از یک جشنواره خارجی جایزه گرفت: جایزه دیگه، آن هم از مسکو برای فیلم جنگی «طبل بزرگ زیر پای چپ». فرخ نژاد اوایل دهه هشتاد یک فیلم جنگی با نام «سفر سرخ» کارگردانی کرد که پس از ده سال در سال

جمشید هاشم پور با اینکه اوایل دهه هفتاد را با فیلم درجه یک معمایی خانوادگی «پرده آخر» و همچنین فیلم عاشقانه «عشق و مرگ» آغاز کرد، اما در ادامه دهه در سینمای اکشن و حادثه‌ای بی رقیب بود و البته گه‌گداری هم دوست داشت تا همچنان توانایی هایش را در ایفای نقش‌های سخت بسنجد که سرانجامش کسب دیپلم افتخار بهترین بازیگر نقش اول مرد برای بازی در فیلم «هیوا» بود.

اواخر دهه هفتاد چهره‌ای ظهور کرد به نام **حمید فرخ‌نژاد** با نقش آفرینی تحسین برانگیزش در فیلم «عروس آتش» که سیمرغ بلورین بهترین بازیگر نقش مکمل را هم به دست آورد. از او در دهه هشتاد بیشتر خواهیم‌شنید.

دهه هشتاد (۱۳۸۹-۱۳۸۰)

شهاب حسینی فعالیت در سینما را از اوایل دهه هشتاد آغاز کرد و به سرعت توانست توانایی هایش را به رخ بکشد. او از بازی در نقش‌های مکمل آغاز کرد و در فیلم‌هایی چون «شمعی در باد»، «رستگاری در هشت و بیست دقیقه» و «قتل آنالین» خوش درخشید. او در «محیا» عهده دار نقش اصلی بود که دیپلم افتخار جشنواره فیلم فجر را برایش به ارمغان آورد و پس از آن حضور قدرتمندش در دو فیلم «سوپرستار» و «درباره الی ...» سیمرغ را به روی شانه هایش نشاناد. نقش آفرینی او در فیلم «دل شکسته» و تله فیلم «تنهایی» و شاه‌نقشش در فیلم «پرسه در مه» همه و همه او را به عنوان یکی از بهترین بازیگران دهه هشتاد معرفی کرد.

پرویز پرستویی دهه هشتاد را با اینکه کم‌کارتر شده بود، با حضور در فیلمی از ابراهیم حاتمی کیا با نام «موج مرده» و کم‌مدی تلخ «عزیزم من کوک نیستم» آغاز کرد و با «دیوانه‌ای از قفس پرید» و «دوئل» ادامه داد تا به دو جایزه دیگر برسد. او موفق شد در دو سال پیایی و با بازی‌های ماندگارش در فیلم‌های «بید مجنون» و «به نام پدر» برای سومین و چهارمین بار سیمرغ بلورین جشنواره فیلم فجر را از آن خود کند. او دهه هشتاد را با سه فیلم «پاداش سکوت»، «بیست» و «کتاب قانون» به پایان رساند. با اینکه تمام سعی اش را کرده بود تا همچنان در اوج باشد، اما تلاشش به نتایج

خطر، «فرار مرگبار»، «شاهرگ»، «آدام‌های تلخ» او را از حضور در رتبه‌های بالای بازیگری دهه هفتاد دور کرد اما در اواخر این دهه با نمایشی چشمگیر در «شوکران» بار دیگر خودش را اثبات کرد.

ابوالفضل پورعرب، جوان اول سینمای ایران در دهه هفتاد بود. او به مدد سال‌ها تلاش و تمرین در عرصه تئاتر، با اولین فیلمش درخشان ظاهر شد: «عروس» و پس از آن با حضور در فیلم‌هایی چون «آواز تهران»، «ترگس»، «چهره»، «مردی شبیه باران» و «دست‌های آلوده» توانایی‌های خودش را به معرض نمایش گذاشت. اما بازی‌های متوسط او در بیشتر فیلم‌های اجتماعی و خانوادگی و اکشن او را از سطح اول بازیگری در دهه هفتاد دور کرد و پورعرب هیچگاه بازیگر ممتازی نشد.

داریوش ارجمند دهه هفتاد را با بازی تحسین برانگیزش در فیلم «پرده آخر» آغاز کرد، با نمایش معرکه‌اش در «آدم برفی» ادامه داد و با حضور متفاوتش در «اعتراض» به پایان رساند. در این میان در چند فیلم بازی کرد که نشانی از توانایی هایش در آن‌ها نبود.

اکبر عبدی، ستاره کم‌مدی دهه شصت و هفتاد سینمای ایران، در این دهه در بیش از بیست فیلم حضور پیدا کرد که از این میان به سختی می‌توان چند نقش آفرینی درجه یک پیدا کرد. شاید بازی درخشان او در فیلم‌های «هنرپیشه» و «آدم برفی» بیشتر در حافظه سینما دوستان باقی مانده باشد. هرچند که او در هر فیلمی که حضور داشته، سعی کرده بهترین بازی اش را ارائه کند به همین دلیل است که هر فیلمی با نقش آفرینی اکبر عبدی، حداقل لب‌خند را بر لب نشانده است. از مهم‌ترین فیلم‌های او در دهه هفتاد می‌توان به این اسامی اشاره کرد: «سفر جادویی»، «مدرسه پیرمردها»، «ناصرالدین شاه آکتور سینما»، «روز فرشته»، «رزوی بزرگ»، «پاکبخته»، «مرد آفتابی» و ...

پارسا پیروزفر، بازیگر چشم‌رنگی سینمای ایران که با مجموعه تلویزیونی «در پناه تو» به شهرت رسید، سینما را با حضور در فیلمی از مسعود کیمیایی («ضیافت») آغاز کرد و در چند فیلم معدود، بازی‌های درخور توجهی از خود به نمایش گذاشت: «مردس» «شیدا»، «اعتراض» و «دختران انتظار».

ابوالفضل پورعرب (ترگس، ۱۳۷۰)

حامد بهداد (مجنون لیلی، ۱۳۸۶)

امیر کتایبی (مرد آفتابی، ...)

رضا عطاران (هوو، ۱۳۸۴)

محمدرضا فروتن (شب یلدا، ۱۳۷۹)

هامی توان به حضور در خور توجه او در فیلمی از مسعود کیمیایی («حکم»)، نقش کوتاهش در «خانه‌ای روی آب» که برایش سیمرغ بلورین به همراه داشت و «مینیای شهر خاموش» و «دیوانه‌ای از قفس پرید» اشاره کرد.

پارسا پیروزفر در دهه هشتاد هم کم کار بود. او پس از بازی در درام «دختری به نام تندر» و کمدی «عروس خوشقدم» در فیلم جنگی و تحسین برانگیز «شک سرما» ظاهر شد و در نقش شخصیتی معتاد در فیلم «مهمان مامان» تحسین همگان را برانگیخت. «زن زیادی»، «تقاب» و «شبانه روز» از دیگر نقش آفرینی‌های موفق پیروزفر در دهه هشتاد است.

هومن سیدی که دهه هشتاد را با بازی در نقش یک سرباز در فیلم «یک تکه نان» آغاز کرد و با حضوری کوتاه در فیلم «چهارشنبه سوری» اصغر فرهادی ادامه داد، در نهایت با بازی در نقش اصلی فیلم اولین فیلم بهرام توکلی («پارهنه در بهشت») پرورنده دهه هشتادش بسته شد. سه فیلم دیگری که در نیمه دوم دهه هشتاد بازی کرد، چندان توفیقی به دست نیاوردند.

جمشید مشایخی که دهه هشتاد را با حضوری کوتاه در دو فیلم از بزرگان سینمای ایران (ناصر تقوایی و بهمن فرمان آرا) با نام های «کاغذ بی خط» و «خانه ای روی آب» آغاز کرد، با ایفای نقش مکمل در فیلم «بانوی من» به تندیس جشن خانه سینما رسید. «شمعی در باد» و «یک بوس کوچولو» از دیگر فیلم‌های مهم جمشید مشایخی در دهه هشتاد بودند. **سعید پورصمیمی** که دهه شصت و هفتاد را با حضور در نقش‌های مکمل سپری کرده بود، در دهه هشتاد هم در پنج فیلم ظاهر شد که در چهار تای آن‌ها نقش مکمل داشت: «اینجا چراغی روشن است»، «معادله»، «تب»، «قاعده بازی».

فرهاد اصلانی که بازی در سینما را از دهه هفتاد با حضور در فیلم «روسی آبی» رخشان بنی اعتماد آغاز کرده و با «سفر به چزابه» ادامه داده بود، در اوایل دهه هشتاد در فیلم کمدی «عشق فیلم» ظاهر شد که چندان موفقیتی به دست نیاورد. شاید از مهم ترین بازی‌های اصلانی بتوان به حضور کوتاهش در فیلم «پادشاه سکوت» اشاره کرد. اصلانی از ابتدای دهه نود موتورش روشن شد و توانایی هایش را به رخ همگان کشید.

بازی در دهه یک و تحسین برانگیز از حیایی بر بخوریم اما نکته جالب اینجاست که او با نقش آفرینی در فیلم «شب» ساخته رسول صدرعاملی و در حضور دو غول بازیگری سینمای ایران یعنی عزت... انتظامی و خسرو شکیبایی موفق به کسب سیمرغ بلورین جشنواره فیلم فجر شد. «تقاب»، «آکواریوم»، «خراجی‌های یک و دو»، «زن زیادی»، «چه کسی امیر را کشت؟»، «مهمان مامان» از معدود بازی‌های در خور توجه امین حیایی در دهه هشتاد است.

رضا عطاران هم ستاره کمدی فیلم‌های دهه هشتاد بود و البته هیچگاه هیچ یک از بازی‌هایش ماندگار نشدند. شاید البته بتوان حضور تماشایی او در دو فیلم «هوو» و «توفیق اجباری» را از حساب دیگر بازی‌ها جدا کرد.

البته لازم به ذکر است که عطاران در دهه نود، علاوه بر اینکه یکی از پولسازترین بازیگرهای سینمای ایران شد، حتی توانست بازی‌های در خور توجهی را در کارنامه سینمایی‌اش ثبت کند.

صابر ابر که از میانه‌های دهه هشتاد وارد سینما شد، از همان اولین فیلمش چشم‌ها خیره کرد: «مینیای شهر خاموش». سه بازی تحسین برانگیز او در دهه هشتاد همچنان زیاندار است: «دایره رنگی»، «درباره‌الی...» و «هیچ».

جمشید هاشم پور ستاره فیلم‌های اکشن در دهه های شصت و هفتاد، در دهه هشتاد سعی کرد تا در فیلم‌های مهم نقش‌های متفاوتی را تجربه کند. از حضور فیلم تاریخی مذهبی «مسافر ری» گرفته تا بازی در نقشی عجیب و غریب در فیلم کمدی «قاعده بازی»، از بازی تحسین برانگیز در فیلم «قارچ سمی» تا ایفای یک نقش منفی قدرتمند در فیلم «واکنش پنجم». «استشهادی برای خدا» و «کیفر» از دیگر بازی‌های متفاوت هاشم پور در دهه هشتاد بود.

فرامرز قریبیان در دهه هشتاد محدود به دو بازی فوق العاده و به یادماندنی در دو فیلم از اصغر فرهادی است: «رقص در غبار» و «شهر زیبا». حتی نقش آفرینی در فیلمی از مسعود کیمیایی («رئیس») هم نتوانست برای قریبیان اعتباری به همراه داشته باشد.

عزت... انتظامی در ادامه گزیده کاری هایش، در دهه هشتاد نیز در مجموع در دوازده فیلم ظاهر شد که از آن

۱۳۹۰ اکران شد.

حامد بهداد که در ابتدای دهه هشتاد اولین فیلمش به روی پرده رفت («آخر بازی») که حتی نامزدی جشنواره فیلم فجر را هم برایش به ارمغان آورد، به سرعت موفق شد به عنوان یک بازیگر در دهه یک خود را به سینمای ایران معرفی کند. نکته مهم تر اینجاست که بازی‌های تماشایی او در فیلم‌هایی چون «بوتیک»، «حسن پنهان»، «روز سوم»، «آدم»، «دایره رنگی»، «تسویه حساب»، «جنون لیلی»، «شبانه روز»، «زندگی با چشمان بسته»، «کیمیا و خاک»، «هفت دقیقه تا پاییز» حتی رنگ یک جایزه از دوره‌های مختلف جشنواره فیلم فجر را به خود ندید! هرچند که در نهایت در اواخر دهه هشتاد، حامد بهداد با بازی در فیلم «جرم» مسعود کیمیایی سیمرغ را به جیب آورد. به دلیل اینکه «جرم» در سال ۱۳۹۰ اکران شده، عملاً این فیلم و بازی بهداد در دهه هشتاد لحاظ نشده است. **محمدرضا فروتن** دهه هشتاد را با فیلم خاطره انگیز «شب یلدا» آغاز کرد که موفق شد تندیس جشن خانه سینما را به دست آورد. هرچند حضور او در فیلم‌های کمدی و سینمای بدنه، تا حدودی او را از قرار گرفتن در رده بهترین بازیگران دهه هشتاد دور کرد اما نقش آفرینی او در فیلم‌هایی چون «کنعان»، «عیار ۱۴»، «اتوبوس شب» و «حاکمه در خیابان» نشان از تلاش او برای ایفای نقش‌هایی سخت و متفاوت دارد.

بهرام رادان که با «شور عشق» در ابتدای دهه هشتاد به عنوان جوانی خوش بر و رو که می‌تواند آینده‌ای هم داشته باشد، شناخته شد با دو بار سیمرغ بلورین را به خانه معتاد به فاصله سه سال، دو بار سیمرغ بلورین را به خانه برد: «شمعی در باد» و «سنجری». بازی تماشایی او در «بی پولی» نیز یکی دیگر از به یادماندنی ترین بازی‌های او در دهه هشتاد است. «آواز قو»، «گلخونی»، «گیلانه»، «تقاطع»، «کنعان»، «آدبوم»، «راه آبی ابریشم» و «تردید» از مهم ترین فیلم‌های بهرام رادان در مقام بازیگر در دهه هشتاد هستند.

ابوالفضل پورعرب، جوان اول سینمای ایران در دهه هفتاد، دهه هشتاد را چندان موفق نبود.

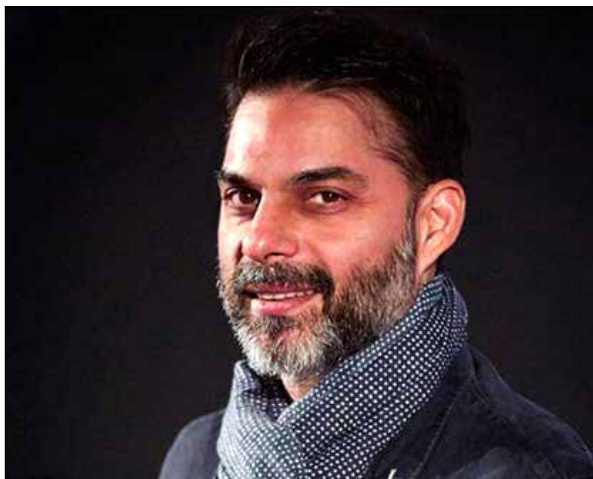
امین حیایی اما جای پورعرب را در دهه هشتاد گرفت. بازی در بیش از چهل فیلم سینمایی در ده سال، نشان از موفقیت او در گیشه دارد. شاید در این میان کمتر به

پارسا پیروزفر (مهمان مامان، ۱۳۸۲)

بهرام رادان (سنجری، ۱۳۸۵)

۱ - نوید محمدزاده

۲ - پیمان معادی

بهترین بازیگران مرد دهه نود

به انتخاب نویسندگان و منتقدان (برش های کوتاه)

در سومین ویژه نامه «بهترین های دهه نود» که این بار به «بهترین بازیگران مرد» این دهه اختصاص دارد، طبق روال شماره های قبل، از ۵۰ نویسنده و منتقد با سابقه و جوان خواستیم تاده بازیگر مرد برتر دهه را انتخاب کنند. به گزینه های اول تا دهم به ترتیب ده تا یک امتیاز تعلق گرفت و گزینه های بدون ترتیب، هر کدام پنج امتیاز گرفتند. به گزینه های رده ده به بعد هم یک امتیاز تعلق گرفت.

نتیجه تقریباً همانی شد که انتظارش می رفت. رقابت نفس گیری بین نوید محمدزاده، پیمان معادی و شهاب حسینی برای کسب عنوان بهترین بازیگر مرد دهه نود برقرار بود که در نهایت نوید محمدزاده با سه رأی بیشتر نسبت به پیمان معادی این عنوان را از آن خود کرد. شهاب حسینی هم با یک رأی کمتر نسبت به پیمان معادی در جایگاه سوم ایستاد.

عنوان چهارم را با اختلافی بسیار زیاد نسبت به جایگاه سوم کسی به دست آورد که پیش بینی نمی شد: «هادی حجازی فر». او با اینکه نسبت به جواد عزتی و حامد بهداد نقش آفرینی های متفاوت و متنوع کمتر داشت، اما نویسندگان و منتقدان «برش های کوتاه» به اتکا به سه چهار نقش آفرینی درجه یکش در فیلم های «ایستاده در غبار»، «ماجرای نیمروز»، «لاتاری» و «آتابای» او را شایسته عنوان چهارم دانستند.

رضا عطاران با انبوهی از نقش آفرینی های کمدی و چند بازی کاملاً جدی رتبه هفتم را به دست آورد و فرهاد اصلانی، امیر جدیدی و امین حیایی هم به ترتیب رتبه های هشتم تا دهم را از آن خود کردند.

امین حیایی تنها با دو نقش آفرینی ماندگار در دهه نود: «شعله ور» و «در خونگاه» عنوان دهم را بالاتر از صابر و علی مصفا به دست آورد.

حضور زنده یاد لوون هفتون برای بازی درجه یک و به یادماندنی اش در دو فیلم «پرویز» و «کوپال» در رده چهاردهم و بالاتر از سعید آقاخانی که در دهه نود تازه موتورش روشن شده قرار گرفت.

مهدی هاشمی که اوایل دهه نود همچنان تازه نفس و درجه یک بود: «آقا یوسف»، «خانه پدری» و «ضد گلوله»، رتبه بهتری از شانزدهم نصیبش نشد و پرویز پرستویی هم که سیمرغ «یاد یگارد» تنها افتخار دهه نودش است هم به جایگاه نوزدهم بسنده کرد.

حمید فرخ نژاد، بهترین بازیگر دهه هشتاد سینمای ایران به انتخاب نویسندگان و منتقدان سایت «سی نت» با اینکه نیمه اول دهه نود را پرکار بود و چند نقش آفرینی درجه یک («گشت ارشاد»، «استرداد»، «شب واقعه» و ...) در کارنامه اش ثبت کرد و حتی موفق به کسب سیمرغ بلورین (برای بازی در «استرداد») هم شد، اما در نهایت در رتبه بیست و یکم قرار گرفت.

هومن سیدی که عنوان سوم بهترین کارگردان دهه نود را به انتخاب نویسندگان و منتقدان «برش های کوتاه» به دست آورده و به گواه چند فیلم نشان داده بازیگر درجه یکی است: «من دیده گو مارادونا هستم»، «خط ویژه» و ... اما نامش در میان بیست بازیگر برتر دهه نود هم دیده نمی شود!

به هر ترتیب این شما و انتخاب های پنجاه نویسنده و منتقد از بهترین بازیگران برتر مرد دهه نود سینمای ایران:

سردبیر

جبار آذین

(بدون ترتیب)

پیمان معادی (جدایی نادر از سیمین، متری شیش و نیم)
هادی حجازی فر (ایستاده در غبار)
نوید محمدزاده (مغزهای کوچک زنگ زده، سرخپوست)
فرهاد اصلانی (مغزهای کوچک زنگ زده)
صابر ابر (قندون چهیزیه)
میلا کی مرام (ملکه)

محسن آزاددل

۱. امیر جدیدی (رخ دیوانه، اژدها وارد می شود، تنگه ابوقریب، عرق سرد، قاتل اهلی و روز صفر)
۲. نوید محمدزاده (متری شیش و نیم، سرخپوست، مغزهای کوچک زنگ زده، ابد و یک روز، لانتوری، بدون تاریخ بدون امضا و خفه گی)
۳. جواد عزتی (ماجرای نیمروز، تنگه ابوقریب، جان دار، ماجرای نیمروز ۲: رد خون، جهان با من برقص)
۴. پیمان معادی (ابد و یک روز، جدایی نادر از

سیمین، بمب یک عاشقانه، متری شیش و نیم و درخت گردو)

۵. شهاب حسینی (جدایی نادر از سیمین، فروشنده، برادرم خسرو)
۶. امیر آقایی (سعادت آباد، مرگ کسب و کار من است، چهارشنبه ۱۹ اردیبهشت، بدون تاریخ بدون امضا و شقایق پروانه)

۷. هادی حجازی فر (ایستاده در غبار، ماجرای نیمروز، ماجرای نیمروز ۲: رد خون و لاتاری)

۸. حامد بهداد (جرم، آرایش غلیظ، سد معبر، قصر شیرین، جان دار و سعادت آباد)

۹. رضا عطاران (ورود آقایان ممنوع، اسب حیوان نجیبی است، بی خود و بی جهت، دهلیز و نهنگ عنبر)

۱۰. ساعد سهیلی (چند متر مکعب عشق، رخ دیوانه، لاتاری و روز صفر)

ایمان آینه دار

(بدون ترتیب)

نوید محمدزاده (برای کل کارنامه بازیگریش تا الان)

شهاب حسینی (فروشنده، جدایی نادر از سیمین، خانه پدری، آشغال های دوست داشتنی)

پیمان معادی (جدایی نادر از سیمین، متری شش و نیم، درخت گردو، قصه ها)

صابر ابر (اینجا بدون من، آسمان زرد کم عمق، همه چیز برای فروش)

حامد بهداد (قصر شیرین، جرم، جاندار)

جواد عزتی (شنای پروانه، دوزیست، ماجرای نیمروز ۱ و ۲)

امین حیایی (در خونگاه)

امیر آقایی (مرگ کسب و کار من است، چهارشنبه ۱۹ اردیبهشت، سعادت آباد)

امیر جدیدی (روز صفر، رخ دیوانه)

لوون هفتون (پرویز)

رضا عطاران (اسب حیوان نجیبی است، ورود آقایان ممنوع، طبقه حساس، بی خود و بی جهت)

علی مصفا (چیزهایی هست که نمی دانی، گذشته، در دنیای تو ساعت چند است؟)